

Csak énáltalam

Lekció: 2Móz 33,12-23/Textus: Jn 14,1-6

2019. május 5.

János evangéliuma, a világosságban járás témája van előttünk január óta hétről hétre az istentiszteleteken. János evangéliuma azzal kezdődik, hogy az Ige testté lett, eljött a világba, Jézus személyében köztünk lakott, megmutatta az ő dicsőségét és hatalmát. János evangéliumának a szerkesztése eltér a többi evangéliumétól, és így az utolsó vacsora eseményei már majdnem a könyv közepén elkezdődnek. Múlt héten a lábmosás története volt velünk, a 14. fejezet pedig, amit ma elkezdünk, és az ezt követő részek Jézus ún. búcsúbeszédei. Búcsúzik az Övéitől, és mintegy örökséget hagy rájuk. Elmondja nekik, mi az, amit semmiképpen nem szabad elfelejteniük. Tanít arról, hogyan kell kapcsolódni, mit jelent összetartozni, elmenni, visszatérni, örökre otthon lenni.

Nagyon izgalmas látni a búcsúbeszédeket formai szempontból is. Jézus oly módon tanítja az Övéit, hogy folyamatosan párbeszédben van velük, kérdéseket tehetnek fel és Ő válaszol azokra. Nem arról van szó, hogy kiáll, és lediktál nekik valamilyen testamentumot, hanem beszélget a tanítványaival. Beszélgetés közben egyértelművé válik, hogy nagyon sok kérdés még nincs bennük a helyén, és nagyon szép az a szabadság, kapcsolódás, törődés, ahogyan Jézus figyel arra, hogy az Övéi megértsék Őt.

Jézus búcsúbeszédei így kezdődnek el: *„ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, higgyetek én bennem!”* Ebben a mondatban Jézus újra bejelenti azt az igényt, amit messiási munkája kezdetétől hangsúlyozott: higgyetek! Tömör összefoglalás ez a búcsú pillanatában, amihez könnyű kapcsolódunk. Szívesen vesszük ezt a mondatot, akár ha egy igés kártyán megkapjuk: *„ne nyugtalankodjon a te szíved, higgyél Istenben, bízzál!”* – mennyi bátorítást nyerhet ebből bárki, kultúrától, életkortól teljesen függetlenül! Annyira tiszta, annyira világos, annyira egyetemes! Mégis nagyon könnyen félreérthető. Ezért három dolgot fogunk megvizsgálni a mai igehirdetésben Jézusnak ezzel a könnyen megragadható, de könnyen félreérthető bátorításával kapcsolatban:

1. Miért van szüksége az embernek vigasztalásra?
2. Miért teljesen más az, ahogy Jézus vigasztal, mint ahogyan azt mi gondolnánk?
3. Hogyan történik ez a vigasztalás?

1. Miért van szüksége az embernek vigasztalásra?

Nagyon könnyű belátni, hogy az embernek, neked és nekem újra és újra szükségünk van a vigasztalásra. Életkortól függ, hogy miért. A legkisebbek akkor szorúlnak leginkább vigasztalásra, ha kikerül az édesanyjuk a látómezejükből: abban a pillanatban sírva fakadnak, és ha megjelenik, azonnal megvigasztalódnak. A kicsit nagyobbak akkor szorúlnak vigasztalásra, ha valami baj történik a játékaikkal, vagy ha nem tehetik azt, amit szeretnének. Ez az utóbbi később is velünk marad persze, de később szélesebbé válik a paletta, kinek-kinek mi miatt van szüksége vigasztalásra. Gimnazista korú fiataloknak most leginkább azért, mert holnap magyar írásbelit fognak írni. Ha végeznénk egy gyors felmérést, alighanem a szokásosnál több imádság száll most felfelé ennek a korosztálynak a szívéből, és ez így természetes. Más azért szorul vigasztalásra, mert szerelmes; vagy éppen azért, mert nem szerelmes. Lehet, hogy valaki nem tudja elérni azt a célt, amit kitűzött maga elé; nagyon szomorú, mert nem sikerült nyerni azon a versenyen, amin nagyon szeretett volna; nem sikerült megvásárolni azt a terméket, amelyikre régóta vágyik; vagy nem kapta meg a hőn áhított előléptetést, és így tovább. Aztán vannak komolyabb helyzetek: betegség, bántások, sérelmek, veszteségek, gyász - mindenkinek az életébe elérkeznek ezek a helyzetek, amikor vigasztalásra szorul.

Talán ennek kapcsán rálátunk arra is, hogy a vigaszra szoruló állapot nem csak egyénileg, alkalmanként, nehéz történések kapcsán jellemez bennünket, hanem ez egy általános nagy emberi tapasztalat. Az ember léte, a te léted és az én létem is alapvetően vigasztalásra szorul. Van ugyanis a létünknek egy olyan árnyoldala, amivel nem szeretünk a mindennapokban szembesülni, amit a világ a bűn következményeként hordoz magán: ez pedig a mulandósság. Az általános érvényű nagy és egyetemes fájdalmas tapasztalat, hogy a dolgokat előbb-utóbb el kell engedni; amit megszerzünk, azt nem lehet megtartani; hogy mi magunk is elmúlunk, és igen: végül egy nap majd meg fogunk halni. A létünk végessége, értelmetlensége az az árnyék, ami minden veszteséghelyzetben visszaköszön, és ami általános érvényűvé teszi azt, hogy vigasztalásra szorulunk.

A tanítványok ugyanolyan emberek voltak, mint mi; de amiért Jézus itt őket vigasztalja, az nem csak ennyire általános. Nem azért vigasztalja őket, mert mint emberek mulandóak; hanem azért, mert az az állapot, amiben éppen vannak, nagyon nyugtalanító, és Jézus tudja ezt. A tanítványok nem teljesen értik ugyanis, hogy mi fog most történni. Nem teljesen világos a számukra, hogyan állítja helyre Jézus a királyságot, hogyan tölti be az ő küldetését. Itt marad velük vagy nem? Olyanokat is mond, hogy közülük valaki el fogja árulni őt, valakik majd elviszik őt, meg fog halni, de fel fog támadni - nagyon sok bizonytalanság, kérdés van bennük. Mikor Jézus ebben a helyzetben azt mondja nekik: „ne nyugtalankodjék a ti szívetek!”, azt leginkább így lehetne visszaadni: „ne legyetek összezavarodottak!” A nyugtalanság szó itt zűrzavart, felkavarodottságot, felizgatottságot jelent. Gyakran használja ezt a kifejezést a Szentírás, amikor pl. egy tömeg feldühödik, egy nagyobb csoportban valami zavar támad, s annak a következménye bizonytalanság és félelem. Jézus pontosan ismeri a tanítványait, szeretné megszüntetni a bennük lévő bizonytalanságot, félelmet, de nem úgy, hogy csak a tünetet orvosolja, hanem úgy, hogy a lényegére tapint rá, a mélyére megy annak.

2. Miért teljesen más az a vigasztalás, amivel Jézus vigasztal?

2.1. Nem kulturális narratíva szerinti vigasztalás.

Jézus vigasztalása teljesen más, mint amit az emberek egymásnak adni tudnak, vagy mint amire úgy gondolunk, hogy szükségünk van rá. A kultúra, amiben élünk, kínál alternatívákat arra, hogyan vigasztaljuk meg magunkat, és mit kezdünk a lelkünkben dúló nyugtalansággal, félelmekkel, frusztrációkkal. A világ négy ilyen népszerű javaslatát emelném ki:

- A mai kultúra legegyszerűbb válasza: ne nyugtalankodj, hanem fogyassz! Szerezz meg mindent, amire lehetőség adódik! Él a terápiás vásárlás nagy lehetőségével: ha problémáid vannak, menj, szerezz meg valamit, amitől egy kicsit megnyugszol. Mindig lesz valami, aminek a birtoklása egy időre lecsendesíti a háborgásodat.
- A következő népszerű megoldási javaslat: ne nyugtalankodj, hanem találd meg magadnak egy társat, aki megvigasztal! Találd meg azt az embert, akire számíthatsz, aki támogat a bajban. Ezt a javaslatot még bibliai igékkel is alá lehet támasztani. Ne nyugtalankodj, majd a másik ember megvigasztal! Ha pedig ezt jól és kölcsönösen végzitek, akkor már igazán csak arra kell figyeljétek, hogy az egyiknek mindig kicsit jobban kell lennie, mint a másiknak, és akkor innentől ez rendben lesz.
- Szintén a kultúránkból jön az a válasz, hogy ne nyugtalankodj, hanem járj terápiára! A benned lévő zavarral, félelmekkel, aggodalmakkal lehet kezdeni valamit, egy életen keresztül válogathatsz az óriási terápiás piaci kínálatból, mi az, amivel magadat nyugtatod. Félre ne értsük, nem azt akarom mondani, hogy ha valaki tényleg bajban van, ne kérjen szakembertől segítséget! De nagyon gyakran látom, és nagyon ijesztő, amikor valaki emberről emberre, terapeutáról terapeutára, módszerről módszerre, csoportról csoportra száll, és végül ez adja meg azt az állandóságot, ami végső soron megnyugtatja őt.

- Még egy, a mai kultúránkból érkező válasz: ne nyugtalankodj, hiszen képes vagy magadat megnyugtatni, stabilizálni, ott van az erőforrás benned!

Sok egyebet lehetne említeni még, de minden, amit eddig felsoroltam, egészen távol van attól, ahogyan Jézus vigasztal, ahogyan Ő mellénk áll, amit Ő cselekszik velünk.

2.2. Közösségi vigasztalás

Egyik legfontosabb különbség arra nézve, ahogyan Jézus vigasztal az, hogy Ő ezt nem egyéni, hanem közösségi módon teszi. Amikor a tanítványaihoz szól, azt nem csak azért teszi többes számban, mert fárasztó lenne neki egyenként elmondani a tanítványoknak, hogy „ne nyugtalankodj!”, hanem azért, mert egy közösségként tekint rájuk. Az Istentől jövő vigasztalás mindig a közösséget célozza. Nem egyéni lelki-gondozói helyzet csupán, nem egyéni elsősegély-tapasz, hogy én aggodalmamban Istenhez megyek, és Isten megnyugtat engem személyesen, hanem ez mindig egy közösségi kérdés. Ez a vigasztalás közösségi vigasztalás, és hiszem azt, hogy a közösségen kívül igazán nem is élhető meg.

Jézus nem csak a léte miatt aggódó egyes embereket látja maga előtt a tanítványi körben, hanem azt a kört, aki nemsokára szenvedni fog az Evangéliumért. Isten népe, a keresztény közösség mindig egy konfrontálódó, a kultúrával ütköző, a hitéért hátratételeket szenvedő közösség. A történelem folyamán vannak időszakok és vannak helyei a világnak, ahol nincsen látható ütközés, de ha összetartozunk világszerte a Krisztus testével, a Benne hívőkkel, akkor bizony ez ma is közös tapasztalat. Ezért azt kell mondjam: akkor lehet részed neked ebben a közösségi vigasztalásban, ha első lépésként te magad Krisztus testéhez tartozol. Látod-e, érzed-e magad körül, tudatában vagy-e annak, hogy Krisztus testét ma is üldözik? Együtt tudsz-e érezni azokkal a testvérekkel, akiket akár ebben a pillanatban is bántanak a hitükért? A két héttel ezelőtti Srí-Lankai robbantás kapcsán, azon kívül, hogy szörnyülködtél vagy felháborodtál, megérezte-e a szíved, hogy ez alapvetően velünk történik? Tudom, hogy nem a rokonaink vér szerint, de a testvéreink Krisztusban! Jó, hogy nekünk nem azzal a rettegéssel kell felébrednünk reggelente, hogy vajon aznap mi történik velünk a hitünk miatt. De ha nem engedjük közel magunkhoz, hogy a világ távolabbi pontjain Krisztus teste üldözést szenved, ha közönyösek maradunk ez iránt a szenvedés iránt, akkor komolyan el kell gondolkodnunk, hogy valójában van-e közünk a Krisztus-testhez, van-e jogos részünk abban a vigasztalásban, amit Isten közösségi vigasztalásként kínál az ő népének.

3. **Hogyan vigasztal Jézus?**

Nagyon szép ebben az igében az, hogy Jézus megmondja, mit tegyünk; egészen konkrét dolgokkal vigasztal; és ad egy kulcsot is, amikor elmondja magáról, hogy ő az út, az igazság és az élet.

3.1. Megmondja, mit tegyünk

A vigasztalás tartalma ez: *„ne nyugtalankodjék a ti szívetek, higgyetek Istenben, higgyetek énbennem!”* Annyira egyszerű! De annyira bonyolult is! Mert, hogy mit jelent hinni Jézusban, azt nagyon sokan nagyon különbözőképpen értik. Jézus első sorban arra buzdítja a tanítványait: higgyék el, hogy mindaz, amit Ő mond és tesz, az az Istentől van. Ő maga az Isten Fia, aki él és cselekszik, aki Úr, akkor is, ha ennek az uralkodásnak nincsenek látható jelei az adott pillanatban. Az a hit, amire Jézus hív, nem valamiféle spirituális érdeklődés, hanem teljes önátadás, és ez áldozatokat jelent. Azt jelenti, hogy másképp fogok gondolkodni ezután. Ez az a hit, ami megszabadít a szorongástól, a félelmeiktől, a nyugtalanságtól. Ha te nem az ÚR Jézus Krisztusban hiszel, aki tényleg Úr, és aki igényt tart az életedre, akkor az a hit nem fog téged hosszú távon megnyugtatni. Nagyon megdöbbentő, nagyon nagy kihívás. Annyira szeretnénk valami egyszerűbb megoldást, nem? „Uram, nyugtass meg! De azért nehogy felfordítsd az életemet! Mit gondolsz? 21. századi ember vagyok. Szeretnék élni, szeretném magam kitalálni, hogy ki is vagyok én.” Jézus pedig azt mondja: „ha Úrnak vallasz engem, akkor lesz a tiéd az igazi vigasztalás!” Ez óv meg a nyugtalanságtól, és ez adja meg, hogy ne a közönybe, vagy a fásultságba forduljon az életed.

3.2. Konkrét dolgokkal vigasztal.

Jézus azt mondja az övéinek: „*az én Atyám házában sok lakóhely van.*” Ahova én megyek, amit elkészítettem nektek, ott van hely a számotokra! A „sok lakóhely van” azt jelenti, hogy ott mindenkinek a számára van hely. Hogy ott nem leszel egyedül! Milyen érdekes: nem egyéni személyes mennyországok vannak, hanem közösség itt a földön és közösség a mennyben! Aki nem annyira szereti az embereket, annak ez rossz hír: ott sokan lesznek, és lehet, hogy ott lesznek azok is, akiket nem kedvelsz annyira (bár akkor ez reménység szerint már nem fog számítani). Jézus az ember legmélyebb félelmére reagál, amikor azt mondja: „van hely; a mennyben, ahol én ott leszek, ti is ott lesztek, és biztonságban lesztek.” Lássuk meg ismét: azoknak a tanítványoknak mondja ezt, akiknek hamarosan sokat kell majd szenvedni, menekülni a hitük miatt, akiknek a legalapvetőbb dolgokat fogják kirántani a lába alól. Az üldözések során az identitásukat veszik el azzal, hogy nem tekintenek a jogaikra, a római állampolgárságukra, nem hagyják őket a szülőföldjükön megmaradni, hanem mindent fel kell adniuk. Erre válaszul mondja Jézus a vigasztalást, hogy van egy lakóhely, amit senki nem vehet el tőled. Van örökséged a mennyben, ahol majd velem leszel a legteljesebb biztonságban. Ez erős vigasztalás, reményteljes, igaz valóság – és ez mindazoké, akik bizalmukat valóban az Úr Jézus Krisztusba vetik. Jézus elmenetele ezt a helykészítést szolgálja, és az Atyánál mindenki otthonra talál.

„*Igazat mondok*” –erősíti meg Jézus a tanítványokat, és annyira kedves a szívemnek ez a rész! Azt mondja nekik: „*ha nem így volna, megmondtam volna nektek!*” Azaz: igazat mondok nektek azért, hogy ne kelljen hiábavaló módon álmodoznotok. A mennynek a reménysége nem csupán arról beszél, hogy minden vallás megpróbál valamiféle földön túli vigasztalást ígérni a benne hívőknek, hogy jobban kibírjuk a szenvedést. Nem erről van szó! Jézus igazságot beszél. Elmondja konkrétan, mi várható: „*én most elmegyek, hogy helyet készítsek, de majd visszajövök!*” Ez a leggyönyörűbb, legőszintébb rész ebben a vigasztalásban. Világosan eléjük tárja, hogy egy ideig lesz távolság. Lesz egy olyan rész, amikor engem nem fogtok látni. Majd elküldöm a Szentlelket, és Ő veletek lesz, de lesz egy hiány. Nem rögtön most mentek a mennybe, hanem végig kell járni egy utat, tele szenvedéssel, egyedülléttel, hiánnyal.

Olyan ez, mint amikor a kicsi gyerekeknek mondja az édesanyja, hogy „*elmegyek, de visszajövök.*” Nálunk is így működik ez, a kis Fülöppel is. Amikor anya elmegy, és azt mondja neki: elmegyek, de visszajövök - ő már érti ezt, és megnyugszik. Mert amikor anya visszajön, újra és újra megerősíti: látod elmentem, de visszajöttem. Ebből tanulja meg a kicsi azt, hogy biztonságban van akkor is, amikor nem látja az édesanyját. Mennyire kedves Jézus részéről, amikor ugyanezt ugyanígy elmondja az övéinek: „*elmegyek, de vissza fogok jönni értetek, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek!*”

Megrendítő számomra, hogy nem csak arról van szó, hogy Jézus kiment bennünket ebből az életből, hanem Ő velünk akar lenni. Nem azt mondja, hogy készít nekünk egy helyet, ahol majd elleszünk, Ő pedig elvonul a mennynek egy nyugalmasabb részébe, ahol az Atyával lehet közösségben. Nincs ilyen szintező-dés, nincs ilyen elválasztás, hanem azt mondja: visszajövök értetek, hogy majd együtt lehessünk. Mert az Isten legmélyebb vágya, és ez szinte érthetetlen, hogy velünk, teremtményeivel, akik Benne hiszünk, együtt legyen, és együtt töltse velünk az örökkévalóságot.

3.3. Kulcsot ad

Ahhoz, hogy ezt a hiányokkal teli időszakot, amelyben rászorulunk a vigasztalásra, kibírjuk, és el ne felejtjük, hogy kicsoda Jézus, ad végül egy kulcsot. Így is mondhatnánk: egy aranymondást, amit nagyon könnyen megtanítunk a gyermekeknek is. „*Én vagyok az út, az igazság és az élet: senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.*” Ez az a kulcs, ami egyedül nyitja azt az ajtót, amit nagyon sokféle kulccsal szeretnénk kinyitni: az örök életnek az ajtaját. Talán felháborító ez számodra, ha nem vagy Krisztus tanítványa, és azt

mondhatod: ez rendkívül exkluzív, miért van ez így? „Csak énáltalam!” A régebbi fordítás így mondja: „csak énáltalam!” Azért van ez így, mert Isten így rendelte. Református keresztényként vallhatjuk: van isteni kiválasztás, és az isteni kiválasztásnak a lényege, hogy ő választotta ki, mi az az út, ami a mennybe vezet. Nem mi határozhatjuk meg. Isten így döntött.

Nagyon érdekes ez a kép. Az evangélium bevezetőjében, beszéltünk erről, János apostol úgy fogalmazza meg az üzenet lényegét, hogy az érthető, megragadható legyen a korabeli görög, hellenista gondolkodás-módban élő emberek számára. Az ő nyelvükön beszél. Ezek az emberek ugyanis, a vallási misztikusok a világosság és a sötétség harcában képzelték el a világot, és azt mondták: a lélek hosszú úton keresztül jut el ebből a földi életből a mennybe. Ezen az úton nagyon fontos, hogy minél több igazságot megértsen, megtanuljon, befogadjon, és mintegy ezek teszik majd őt képessé arra, hogy belépjen az örök életbe, ami a nagy világlélekkel való egyesülést jelenti. Amikor tehát itt Jézus azt mondja, hogy „*én vagyok az út, és én vagyok az igazság, és én vagyok az élet*”, akkor nem csak a tanítványaihoz szól, hanem azokhoz is, akik majd hallani fogják az Evangéliumot, milliókhoz: nem másban, bennem találd meg az örök életet, én vagyok az út! Nem más igazságok megtanulása, emberi igazságok megértése fogja az életet szolgálni neked, hanem ha bennem hiszel. És végül az örök életben velem fogsz találkozni. Minden az Ő személye felé irányít és vezet bennünket.

Befejezésül: mit jelent hát ez a mi számunkra?

Mit jelent nekünk kapcsolódni ehhez a nagy vigasztaláshoz? Hogy lehet részünk mindebben? Nagyon egyszerű lenne csak annyit mondani: higgy Jézus Krisztusban! Nagyon sokszor elmondjuk ezt, itt nálunk az istentiszteleten is: higgy! Fogadd el, hogy ő a te személyes megváltód, hogy eljött az Isten országa általa. Ez azonban ennél sokkal nagyobb kihívás. Hinni Jézusban azt jelenti, hogy komolyan vesszük Őt, és megpróbáljuk elengedni a saját képünket Őróla. Azért járunk istentiszteletre, azért olvassuk Isten Igéjét, és azért hívjuk a Szentlelket, hogy világosítson meg bennünket, mert ha nem tesszük mindezt, akkor a hitünkkel és a jézushoz fűződő kapcsolatunkkal az történik, hogy akaratlanul is átformáljuk Jézust, olyanná, amilyenné csak szeretnénk. Ha újra és újra nem tesszük ki magunkat Isten Igéjének, Isten jelenlétének, ha nem szembesülünk azzal, hogy mit mond Róla a Szentírás, hogy kicsoda Ő valójában, akkor észrevétlenül megalkotjuk a saját Jézusunkat. Nagyon furán hangozhat ez, de találkozom emberekkel, akik mondják, hogy hisznek Istenben. Mindig megkérdezem, hogy melyikben, milyenben? Mondják, hogy hisznek Jézusban, és megkérdezem: milyen az a Jézus, akiben hiszel? Válaszul erre a kérdésre gyakran elkezdenek beszélni egy Jézusról, akinek semmi köze nincs a bibliai Jézushoz, ahhoz, akiről az Ige tesz bizonyosságot! ! Csak egyetlenegy példát hadd mondjak: sokan szívesen hangoztatják, hogy a „mi Jézusunk egy rendkívül kedves személyiség. Amikor rosszat teszünk, vétkezünk, ő soha nem ítél el, soha! Egy rossz szava nincs!” Ha ilyennek ismered Őt, akkor nem ismered Őt igazán. És ez mindannyiunkat fenyeget. Nagyon könnyen a saját képünkre formáljuk Jézust, olcsó bálvánnyá silányítjuk őt, aminek az egyik legfontosabb tulajdonsága, hogy nem szabadít meg semmiből. Ha tehát azt éled meg, hogy hiszel egy Istenben, aki téged nem szabadít meg, és nem hallgat meg, akkor könnyen lehet, hogy a saját képedre formáltad Őt - aki egyébként az ő saját képére akar formálni téged

Mit tehetünk hát? Isten elé állunk, őszintén, és ezt kérjük Tőle: „Uram, akár megértem, akár nem, de szeretném, ha az a kép, ami bennem él Rólad, és a Veled való kapcsolatról, az olyan lenne, amilyennek te adod. Formáld, igazítsd ezt a dolgot! Segíts elengedni azt, amit én raktam rá, meggyőztem magam, hogy ugye te ilyen vagy? Együtt kiáltunk hát: Urunk, szeretnénk, ha részünk lenne együtt a te vigasztalásodban. Ehhez formáld azt, amit Rólad gondolunk!”

Ha valóban az ÚR Jézus Krisztusban hiszünk, akiről a Szentírás beszél, akkor az azt jelenti, hogy újra meg újra az Ő uralma alá hajtjuk az életünket. A Heidelbergi Káté első kérdés-feleletével valljuk: „nem a magamé, hanem az én Uramnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.” És ha az Ő tulajdona vagyok, akkor Ő engem megőriz. Isten jelenlétében, a benne való hitben vállalható az étellel járó mindenfajta felkavarodottság, nyugtalanság. Sőt nem csak vállalható, hanem szükséges is, hogy legyen. Mert ha egyáltalán nincs nyugtalanság, ha soha nincs ütközés, ha mindig csak békesség van, és minden nagyon szép, akkor nem éljük a valóság egyik felét. De Isten az, aki megadhatja, hogy ne is csak egyoldalúan az állandó felkavarodottság, nyugtalanság és zűrzavar uralja az életünket, hanem mindezek között békességet nyerjünk.

Isten adja meg, hogy a Vele való kapcsolatban helyre kerülhessenek ezek a dolgok bennünk! Ő munkálja bennünk a hitet, és adja meg, hogy megtehessük ebben az első lépést, vagy tehessünk újra egy lépést, és csatlakozhassunk, tartozhassunk hűségesen Isten népéhez, Krisztus testéhez, és így részünk legyen az igazi vigasztalásban!

Ámen

(Thoma László)